

Toon van Miejaopik

Ruud van der Heijden

**Wij zijn er 'n stel van Toon (van Toon, van welke Toon?)
van Mie-Jaopik, en onze vader was muzikant.
Wij zetten gèèr de bluumkes buiten.
Wij zingen, dansen en wij fluiten
en het mag regenen dat het giet
die van Mie-Jaopik treuren niet
Die van Mie-J aopik zeuren niet.**

Ons opoe was zo 'n zeldzaam vrouwmens van den ouwe stempel
Da zaagde al zo gauw as ge haar zaagt
en als ze oe nie mocht kwaamde nie over heuren drempel.
Ge wierd gewoonweg van de plätz gejaagd.
Maar verder haj 't mens 'n hart van goud.
B' ons Opoe waar de goeigheid ingebou\vd.

Ons Opoe waar zo iemand, nee daor gongde nie mee kruien.
die kroop d'r veur 'nne manskèrel nie in.
Ze had heel dikkels goeie zin; maar ook wel donderbuien.
't Waar d'r een uit duzend niettemin.
't Leek 'n k\vaai; maar het was zonneklaar:
stond altijd d veur Jan en alleman klaar.

Ons Opoe haj de broek an; wa zij zee da moest gebeuren
't gebeurde mistentijds dan ook secuur.
Van 't ouder worden war er bij da mens niks te bespeuren,
ze douwde deur tot aan d'r leste uur.
Ons Opoe waar d' r een van roestvrij staal,
zo zen die van Mie-Jaopike allemaal.